

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoSr/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817205839
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7817205839.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Jarmily Maximovej v spore žalobcu: H. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 29. januára 2020, č. k. 10Csr/1/2017-161

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zrušil rozhodcovský rozsudok „Stáleho Arbitrážneho súdu“ (pozn. odvolacieho súdu správne má byť „Slovenského arbitrážneho súdu“) zriadeného Asociáciou Slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o., so sídlom Krížna 56, Bratislava, vydaný rozhodcom „JUDr. Jaroslavom Semanom, PhD.“ (pozn. odvolacieho súdu správne má byť „JUDr. Radoslavom Semanom, PhD.“), (ďalej tiež len „rozhodcovský súd“) sp. zn. 113/07/15 zo dňa 25.1.2016 (ďalej tiež len „rozhodcovský rozsudok“) a nepriznal žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania.

2. V celom rozsahu tak vyhovel žalobe, ktorú žalobca založil na argumentácii o dôvodoch na zrušenie rozhodcovského rozsudku spočívajúcich v skutočnostiach, že v rozhodcovskom konaní nebolo nariadené ústne pojednávanie, v konaní nebol správne zistený skutkový stav, rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil dôkazy, ktoré boli predložené a rozhodcovský rozsudok zaväzuje žalobcu na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené a odporujúce dobrým mravom. Dôvodil, že žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podal až po prevzatí upovedomenia o začatí exekúcie, keďže až vtedy sa dozvedel, že sa voči nemu vedie exekúcia, aj keď celkový dlh zaplatil. V čase vydania rozhodcovského rozsudku, voči nemu nenamietal, nakoľko predpokladal, že ešte má dlh u žalobcu a tento riadne splácal. Zdôraznil, že z titulu úveru prevzal od žalovaného sumu 1.060,- Eur a doteraz v splátkach zaplatil okolo 2.800,- Eur a možno aj viac, preto žalovaný nemôže od neho naďalej vymáhať ďalšie sumy.

3. Prvoinštančný súd prvýkrát rozhodol rozsudkom zo dňa 7.11.2018 tak, že zrušil rozhodcovský rozsudok a nepriznal žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania. Pri rozhodovaní vychádzal zo skutočností, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemala riadnu písomnú formu a zároveň, že bol uvedený nesprávny údaj o výške RPMN, a preto žalobca mal vrátiť len požičanú sumu, ktorú aj uhradil.

4. Krajský súd v Košiciach uznesením 5CoSr/1/2019-141 zo dňa 15.10.2019 zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že súd vec nesprávne právne posúdil. Zároveň skonštatoval, že žaloba žalobcu na zrušenie rozhodcovského rozsudku je prípustná a bola podaná v zákonnej lehote a preto uvedený odvolací dôvod nebol dôvodný.

5. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku skutkovo vyšiel z toho, že žalobca v hmotnoprávnom postavení dlžníka a žalovaný v hmotnoprávnom postavení veriteľa uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere (ďalej tiež len „úverová zmluva“), ktorú žalobca podpísal 4.6.2012 a žalovaný 19.6.2012 a v ten istý deň strany uzavreli tiež rozhodcovskú zmluvu č. 8300046513, v ktorej sa dohodli, že spory, ktoré medzi nimi vzniknú zo zmluvy o úvere sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 4.6.2012 a jej schválenia zo dňa 19.6.2012 súd zistil, že žalovaný poskytol žalobcovi úver 1.260,- Eur so splatnosťou na 42 splátok po 67,51 Eur mesačne, s celkovou sumou vrátenia 2.835,42 Eur, s RPMN 25,41 %, priemernou RPMN 46,52 % a s ročnou úrokovou sadzbou 70,01 %. Z prehľadu splátok a úhrad považoval za zrejmé, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 1.078,90 Eur a žalobca doteraz uhradil 2.836,38 Eur. Žalovaný si v rozhodcovskom konaní voči žalobcovi uplatňoval žalobou zo dňa 22.6.2015 nedoplatok na splátkach úveru, zmluvnú pokutu a úroky z omeškania. Zo žaloby vyplynulo, že mal poskytnúť žalobcovi 1.260,- Eur a do podania žaloby mu žalobca uhradil 2.136,38 Eur. Z pripojeného rozhodcovského spisu Slovenského arbitrážneho súdu sp.zn. 113/07/15 zistil, že žalobca bol zaviazaný zaplatiť žalovanému 699,04 Eur istiny z titulu neuhradených splátok, zmluvnú pokutu 0,065 % denne a úrok z omeškania vo výške 0,425 % ročne z dlžných súm do maximálnej výšky 1260,- Eur a následne 8,05 % ročný úrok zo sumy 699,04 Eur, 71,81 Eur trov mimosúdneho uplatnenia pohľadávky, 32,40 Eur poplatok za rozhodcovské konanie a 143,62 Eur trov rozhodcovského konania. Rozhodcovský rozsudok bol doručený žalobcovi 14.3.2016 a nadobudol právoplatnosť 15.6.2016. V rozhodcovskom konaní, ktorý vyústil do vydania napadnutého rozhodcovského rozsudku, bola podľa konštatovania súdu prvej inštancie žalobcovi odopretá spotrebiteľská ochrana, vyplývajúca z ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj zo zákona č. 129/2010 Z.z..

6. Na takto zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, v znení neskorších zmien a doplnkov, ustanovenia zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 45 a § 46 zák. č. 335/2014 Z. z o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, v znení neskorších zmien a doplnkov, právne posúdil úverovú zmluvu ako spotrebiteľskú a dospel k záveru, že sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. i) a j) zák. č. 335/2014 Z.z.. Súd prvej inštancie k tomuto záveru dospel na podklade úvah, že rozhodcovský súd vôbec neprihliadal na spotrebiteľskú neprijateľnosť úverovej zmluvy. V zmluve bola uvedená nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa majúca za následok v súlade s § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru. Skonštatoval, že žalovaný v bode 6. úverovej zmluvy uviedol výšku RPMN 67,93 %, pričom správna RPMN mala byť podľa jeho prepočtov 70,01 % (úver poskytnutý vo výške 1.260,- Eur, mesačná splátka 67,51 Eur, doba splácania 42 mesiacov a celková splatená suma 2.835,42 Eur. Túto skutočnosť potvrdzuje aj fakt, že ročná úroková sadzba úveru bola v úverovej zmluve uvedená vo výške 70,01%, a preto nemôže byť RPMN nižšia. Vyplýva to aj z bodu 5. úverovej zmluvy, kde bola predpokladaná RPMN 70,00 % a ročná úroková sadzba úveru 70,00 %. Napadnutý rozhodcovský rozsudok sa podľa jeho záveru vôbec nevysporiadal so spotrebiteľským charakterom zmluvy, keďže nevyvodil dôsledky z uvedenia nesprávnej RPMN v úverovej zmluve. Už na základe tvrdenia žalovaného, že úver bol uhradený vo výške 2.136,38 Eur mal rozhodcovský súd jednoznačne vyvodiť záver, že dlh je uhradený a žalobu mal zamietnuť vyhodnotiac úver ako bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN. Skonštatoval, že žalobca podal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zákonnej lehote v súlade s ust. § 48 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z., nakoľko žalobca prevzal upovedomenie o začatí exekúcie EX/1066/2017 dňa 15.5.2017 a žalobu podal 29.5.2017. Záverom uviedol, že sa ďalšími odvolacími námietkami žalovaného týkajúcich sa nedostatku písomnej formy, resp. započítania poplatku za službu nezaoberal, nakoľko tieto okolnosti neboli dôvodom na zamietnutie žaloby. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s použitím ust. § 255 ods. 1 ,2 C.s.p. plným procesným úspechom žalobcu v konaní, avšak žalobca si trovy konania výslovnou neuplatnil, a preto nárok na náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo sporových strán.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobu zamietne. V odvolaní žalovaný vytkol súdu prvej inštancie predovšetkým

nesprávnosť procesného postupu a právnych úvah, vedúcich k záveru o zrušení rozhodcovskej zmluvy. Namietal v tomto smere nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o prípustnosti podanej žaloby bez opory v zákone, pretože táto nebola podaná v zákonnej 3 - mesačnej lehote od doručenia rozhodcovského rozsudku. Konštatoval, že v čase podania žaloby žiaden zákon neumožnil, aby bola žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku podaná po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Argumentoval, citujúc ust. § 46 ods. 3 zák. č. 335/2014 Z.z. a ust. § 48 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z., že pre prípustnosť podania žaloby je nutné vychádzať z právnej úpravy, ktorá platila v čase podania žaloby. Dôvodil, že Exekučný poriadok ako osobitný právny predpis ku dňu 29.5.2017 neumožňoval podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, neupravil ani podmienky na jej podanie. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nielen nesprávne vyložil ustanovenia zákona, ale v odôvodnení rozsudku ani neoznačil zákonné ust. Exekučného poriadku, ktoré by malo umožniť podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote na podanie námietok, teda ustanovenie, na ktoré by malo odkazovať ust. § 46 ods. 3 Exekučného poriadku. Z toho vyvodil záver o neodôvodnenosti rozsudku, ktorý podporil citáciou rozhodnutia Ústavného súdu SR IV. ÚS 115/03. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nesprávnosť procesného postupu znemožňujúceho strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a na právne vady napadnutého rozhodnutia žalovaný podľa úvahy odvolacieho súdu uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p. V odvolaní žalovaný formálne označený a i citovaný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na prítomnosť inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu nebol tento ďalší odvolací dôvod odvolateľom materiálne a preto ani procesne účinne uplatnený.

8. Žalobca bol v odvolacom konaní nečinný.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa vo svojom postupe nedopustil procesnej nesprávnosti majúcej za následok porušenie práva na spravodlivý proces žalovaného a že vec tiež správne právne posúdil, z ktorého dôvodu odvolanie žalovaného z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 16.9.2020 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

10. Žalovaný svojimi odvolacími námietkami v intenciách ním vymedzeného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. učinil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho posúdenia veci, ktorý vyústil do záveru súdu prvej inštancie o prípustnosti žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa ust. § 48 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku v spojení s ust. § 46 ods. 3 zák. č. 335/2014 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov.

11. Vo všeobecnosti právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potrebné rozumieť omyl v tomto postupe a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav aplikoval, teda v skutkových okolnostiach z právnej normy vodiaci nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

12. Odvolací súd sa s otázkou prípustnosti podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, teda či bola zachovaná lehota na podanie žaloby z pohľadu meniacej sa právnej úpravy Exekučného poriadku už vysporiadal v uznesení č.k. 5CoSr/1/2019-141 zo dňa 15.10.2019, ktorým bol zrušený predchádzajúci rozsudok prvoinštančného súdu zo dňa 7.11.2018, kde v bodoch 14. až 17. odôvodnenia konštatuje, že

žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku je prípustná a na ktorý v celom rozsahu odkazuje, a preto sa touto otázkou ďalej zaoberať nebude.

13. Žalovaný svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku, učinil predmetom odvolacieho prieskumu tiež správnosť procesného postupu prvoinštančného súdu z hľadiska rešpektovania práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia [§ 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.].

14. Podľa ust. § 220 ods. 2 C.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

15. Vo všeobecnosti odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. V citovanom ustanovení preto zákon určuje konkrétne požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zákon vyžaduje, aby súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzil tiež, ktoré skutočnosti boli pre jeho rozhodnutie zásadné, ktoré z nich boli medzi stranami nesporné a aké skutkové závery a na podklade ktorých dôkazov urobil vo vzťahu k skutočnostiam sporným. V odôvodnení rozsudku súd vysvetlí, aké skutkové zistenie odôvodnilo aplikáciu zvolenej právnej normy, podá jej interpretáciu na konkrétne okolnosti prípadu a vyvodí z nej závery o spornom práve či povinnosti. Povinnosťou súdu je v odôvodnení sa vysporiadať tiež s rozhodujúcimi argumentmi strán; z odôvodnenia má pritom podľa právnej praxe vyplývať dôvod, pre ktorý súd prijal či odmietol rozhodujúce argumenty, pričom len konštatovanie nesprávnosti či irelevantnosti argumentácie bez náležitého zdôvodnenia, požiadavku riadneho odôvodnenia nespĺňa.

16. Už skoršia judikatúra Najvyššieho súdu SR (R111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania, majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.]. S tým názorom sa stotožnil aj Ústavný súd SR (por. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na záseade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR č. R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v procesnej úprave, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. I naďalej teda z pohľadu odvolacích dôvodov nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. [z hľadiska podmienok prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) C.s.p.; do 30.6.2016 ust. § 237 ods. 1 písm. f) O.s.p.] len v celkom ojedinelých (extrémnych) prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (por. Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Za procesnú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p [§ 420 písm. f) C.s.p.] teda nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (por. uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 84/2017 zo dňa 25.10.2017). I Ústavný súd SR v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné a aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Súd prvej inštancie podľa zistenia odvolacieho súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol čoho sa žalobca domáhal i aké bolo procesné stanovisko žalovaného k žalobe, z ich tvrdení a argumentácie výstižne vyseletoval podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty a vo vzťahu k rozhodujúcim sporným skutočnostiam podrobne ozrejmil tiež aké zistenia vyplynuli z toho ktorého z vykonaných dôkazov. Zistené skutočnosti následne zrozumiteľne a v súlade so zásadami formálnej logiky premietol do rozhodujúcich skutkových záverov a z nich právnymi úvahami zdôvodnil výber právnych noriem, ktoré aplikoval, a tiež aj konkrétne následky, ktoré z nich za daného skutkového stavu vyplývajú. Vo svetle východísk uvedených v predchádzajúcom bode, podľa posúdenia odvolacieho súdu nemožno odôvodnenie napadnutého rozsudku v žiadnom prípade považovať ani za arbitrárne, ani za úplne odchylné od vecí samej a ani za extrémne nelogické, a preto odvoláciu námietku žalovaného proti odôvodneniu napadnutého rozsudku odvolací súd posúdil len ako nespokojnosť odvolateľa so závermi prezentovanými v odôvodnení, ktorá, ako už bolo zmienené, nezakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva, a teda dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.

18. Odvolací súd z týchto dôvodov ako vecne správny potvrdil napadnutý rozsudok ako vo vyhovujúcom výroku, tak aj v závislom výroku o trovách konania, majúcom správny základ v plnom procesnom úspechu žalobcu v spore.

19. Podľa ust. § 396 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. (2) Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. (3) Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

20. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Žalovaný nemal úspech v odvolacom konaní, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní žiadne trovy preukázateľne nevznikli (zo spisu nevyplynuli), preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje

sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).